

I

Eén verkeerde stap en ik ben dood.

Oké, misschien is dat een beetje overdreven, maar ik zou makkelijk mijn benen kunnen breken als ik niet uitkijk. Mijn oma heeft de zolder zo volgepropt met spullen dat die ruimte meer weg heeft van een mijnenveld.

Met mijn hand tast ik naar het lichtknopje. Het lijkt wel alsof dat ding elke keer op een andere plek op de muur verstopt zit.

Ik kom niet graag op de zolder. Het dak is zo laag dat ik continu gebukt moet lopen om mijn hoofd niet te stoten. Het stinkt er alsof er ergens in een hoek dode dieren liggen te rotten.

Maar dat is niet het ergste.

De vloer zucht en kraakt alsof het een eigen leven leidt. En – ik weet dat het klinkt alsof ik gek ben, maar door het getik van de verwarmingsbuizen lijkt het soms net alsof de muren een eigen hartslag hebben.

Mijn wijsvinger vindt de schakelaar en ik hoor een vertrouwde klik. Het peertje in de nok wint langzaam aan licht. Ha. Fijn. Nu kan ik in elk geval zién waarover ik straks mijn benen breek.

De zolder beslaat de hele bovenverdieping van ons huis. Het staat volgestouwd met koffers, tassen, dozen en manden die op hun beurt ook weer volgestouwd zijn: oude boeken, kleren, foto's, keukengerei, alles waar ik als kind ooit een kras met viltstift op heb gezet en mijn oma liefkozend een tekening noemt, een complete inboedel: verzin iets en je zult het op onze zolder vinden.

Mijn oma gooit niets weg.

Ze grapt wel eens dat het mijn erfenis is voor de dag dat zij er niet meer is, dat er voor een fortuin aan verborgen schatten op de zolder ligt. Ik wilde dat ze niet van zulke grapjes maakte.

Als mijn oma er niet meer is, heb ik niemand meer. Alleen een zolder vol troep.

Ik trek de eerste de beste doos waar 'kleding' op staat geschreven open. Mijn oma heeft praktisch elke jurk die ze ooit kocht bewaard. Er moet vast iets bij zitten voor het feest van vanavond.

Feestjé, heb ik tegen mijn oma gezegd, waardoor zij meteen dacht dat we vanavond sapjes wegnippen terwijl we naar elkaar gillen dat het zo'n dolle boel is.

Ik heb haar maar niet wijzer gemaakt. Technisch gezien lieg ik niet door te zwijgen.

Het feestje is eigenlijk het Halloweenfeest midden in het Woud van Westerdam. Halverwege september hoor je de eerste verhalen al gonzen op school. Iedereen lijkt wel iemand te kennen die er dat jaar ervoor was. Het schijnt zo doodeng te zijn dat mensen daarna nachtenlang niet kunnen slapen. De verhalen verschillen over wat er daar precies gebeurt. Maar één ding is duidelijk: je gaat niet weg zonder het verlaten landhuis vanbinnen te hebben gezien.

Karlijn had het briljante plan bedacht om als sexy heksen te gaan. Ze had ergens twee puntmutsen op de kop weten te tikken. Het enige waarvoor ik hoeft te zorgen zijn een zwart jurkje en een paar netkousen.

Ik ben blij dat we vanavond een feest hebben. Wanneer ik op 31 oktober thuiszit, ga ik alleen maar piekeren over wat er al die jaren geleden op die datum is gebeurd.

Een voor een trek ik de kledingstukken uit de kartonnen doos. Een gebloemd kinderjurkje met glittersteentjes. Een zachtroze trui met een volwassen afbeelding van een pony. Een prachtig rood kinderjasje. Ik frons mijn wenkbrauwen. Dit bedoel ik nou. Het moet tien jaar geleden zijn dat ik er voor het laatst in paste, maar blijkbaar is het voor mijn oma belangrijk genoeg om te bewaren.

Ik doe de doos weer dicht.

Mijn ogen dwalen als vanzelf af naar het glazen salontafeltje onder het dakraam. Ik kan het negeren wat ik wil, maar ik zie alsnog dat het haast bezwijkt onder de stapel enveloppen die erop ligt.

Ik hoeft de brieven niet te openen.

Ik hoeft zelfs niet naar het handschrift te kijken om te weten van wie ze zijn.

Mijn vader stuurt ons elke maand trouw een brief met een recente foto van hemzelf erbij. Mijn oma kan het niet over haar hart verkrijgen zijn brieven bij het oud papier te gooien, dus bewaart ze ze uit het zicht, hier op zolder. Tussen al die andere troep.

Mijn oma en ik praten bijna nooit over mijn vader, maar ook zonder woorden weet ik wat mijn oma hiermee zegt.

Het blijft mijn kind, Samira. En wat hij ook gedaan heeft, wat voor afschuwelijks en onvergefelijks hij ook gedaan heeft: ik kan hem niet aan de kant zetten.

Met mijn vingertoppen raak ik de bovenste brief aan. Aan de datum linksboven op de envelop te zien, is de brief pas een week oud.

Ik weet echt niet waarom ik het doe, maar voor ik het besef, heb ik mijn wijsvinger al achter de plakrand gehaald. In één beweging scheur ik de envelop open. Mijn hart bonkt als ik de foto eruit haal.

Donkergroene ogen in een mager gezicht kijken me aan. Zijn haren zijn grijs in plaats van het donkerbruin dat ik me herinner.

Ingevallen wangen.

Stoppels op zijn kaken.

Een glimlach zonder dat zijn ogen meedoen.

Mijn hart bonkt luid als ik het velletje lijntjespapier uit de envelop trek. Ik gun mezelf nauwelijks de tijd om hele zinnen te lezen. Ik wil weten wat hij te zeggen heeft, terwijl ik mezelf tegelijkertijd heel hard wijsmaak dat het me niet interesseert wat hij zegt. Een paar woorden blijven hangen, terwijl ik door de zinnen scan.

Spijt.

Verlof.

Familie.

Ik wil zo graag die tweede kans.

In een reflex maak ik een prop van de brief. Ik ben boos. Op hem, maar nog meer op mezelf. Waarom moest ik zo nodig die envelop openen? Waarom moest ik hem weer toelaten in mijn hoofd? Het ging zo goed de laatste tijd. Ik heb hem en zijn excuses niet nodig. Ik red me al tien jaar zonder hem.

Door het zolderraam kijk ik naar buiten. Ik heb het niet koud en toch huiver ik. Ik denk aan wat mijn oma dan altijd zegt. *Loopt er een geest door je heen, liefde?*

Door alle spinnenwebben en vlekken op het raam zie ik de begraafplaats die achter ons huis ligt.

Hij ligt er stil en verlaten bij. Alleen in het weekend zie je soms oude mensen die bloemen komen verversen op de graven van hun dierbaren. Officieel is de begraafplaats nog steeds in gebruik, maar volgens mijn oma worden hier alleen nog de allerarmsten van Westerdam begraven. De meeste mensen kiezen ervoor om hun overledenen bij het nieuwe kerkhof aan de andere kant van de stad te begraven.

En ik snap het wel.

Ik snap dat heel goed.

Deze begraafplaats heeft altijd iets lugubers gehad. Mijn oma vertelt graag hoe ze het als kind fantastisch vond om een speeltuin in haar achtertuin te hebben. Vandaag de dag vinden de meeste mensen het gewoon raar: een klimrek, een speeltunnel en een rij schommels midden tussen de graven. Wat ooit goedbedoeld was – de kinderen kunnen fijn spelen, terwijl hun ouders een bezoekje brengen aan het graf van opa en oma – heeft nu iets vreemds gekregen. Er gaan verhalen rond over hoe het er 's nachts spookt. Hoe de schommels uit het niets bewegen en hoe dode kinderen uit hun graven opstaan en achter elkaar door de tunnel kruipen. Onzin. Ik woon al ruim tien jaar bij mijn oma en heb nog nooit één geest gezien.

Ik duw wat dozen aan de kant en kruip op mijn knieën naar een stapel koffers waarop mijn oma 'jurken' heeft geschreven. Wanneer ik de bovenste koffer open, is het meteen raak. Ik haal er een lange, witte jurk uit die helemaal is gemaakt van kant.

Het lijkt wel een trouwjurk: een ouderwetse, spuuglelijke trouwjurk waar je nog niet dood in gevonden wilt worden.

In mijn hoofd verschijnt er een beeld van mezelf in deze witte bruidsjurk en mijn mond vol druipend bloed.

De krankzinnige bruid.

Het klinkt tien keer beter dan een sexy heks.

‘Samira?’

Ik schrik op van de stem en meteen daarna lach ik mezelf zachtjes uit.

Oma. Het is oma maar.

‘Samira? Kom je, schat? Het eten is klaar.’

2

Gelukkig was mijn oma al in slaap gevallen voor de tv toen Karlijn en Mert me ophaalden, zodat ik haar in de waan kon laten over het feestje dat ik vanavond had.

Karlijn had niet gelogen toen ze zei dat ze als sexy heks wilde gaan. Over haar zwarte jurkje droeg ze een wollen, zwarte jas die tot haar enkels reikte. Daaronder veterboots, een visnetpanty en een heksenhoed met doorzichtig gaas voor haar ogen. Ze zag er zo geweldig uit dat ze zelfs de puntige nepneus inclusief wrat kon hebben.

Haar enthousiasme werkte aanstekelijk toen ze mijn bij elkaar geraapte outfit – mijn dikke blauwe winterjas, afgetrapte sneakers, afzichtelijke witte jurk – zag. ‘Fissa! Ga je vanavond trouwen? Met wie?’

Uit een tube nepbloed had ik een rode klodder op mijn wijsvinger gedrupt en langs mijn eigen keel gestreken. ‘*Don’t know*. Ik weet alleen dat ik ’m daarna van kant maak.’

‘Klinkt als een spannend huwelijk.’ Ze had naar Mert geknikt die achter haar stond en zich als zombie had verkleed. ‘Die van mij is al dood.’

Omdat mijn eigen fiets kapot is, ben ik bij Karlijn achterop gesprongen. Na een kwartier fietsen zijn we bij het sta-

tion. Ik moet me goed aan Karlijn vasthouden wanneer we via het smalle kiezelpad langs het spoor naar het Woud van Westerdam fietsen. De verhalen over spooktreinen die zich aan me opdringen, probeer ik weg te drukken. Hoe geloofwaardig is het dat er 's nachts zoiets op het spoor rijdt? Maar toch spreekt iedereen die beweert de spooktrein te hebben gezien over hetzelfde: je zou alleen de koplampen en de vage contouren van de trein zien, terwijl hij geruisloos over het spoor raast. Sommigen beweren dat alle wagons van de trein leeg zijn, anderen beweren dat ze mensen om hulp hebben horen roepen.

‘Hou je vast, hoor!’ Karlijn slingert met een rotvaart het Woud in en trapt uit alle macht achter Mert aan. ‘Hé! Wacht op ons!’

De zenuwen kriebelen onder mijn huid.

We zijn nog maar een paar meter onderweg als het Woud zich sluit. De bomen zijn dunner en langer en staan veel dichter op elkaar. Wanneer ik naar boven kijk, zie ik met moeite de sterrenhemel.

Ik kruip dieper weg in mijn jas en houd Karlijn steviger vast. Ik weet zeker dat ik zou verdwalen als ik de weg in mijn eentje zou moeten terugvinden.

‘AAAAAAH!’

Met een knal beuk ik tegen Karlijns rug op. Het volgende moment smak ik op de grond. Kleine takjes prikken venijnig in mijn handpalmen.

‘Mert! Zak dat je er bent!’ Karlijn weet nog net op tijd te voorkomen dat haar fiets boven op me valt.

‘Sorry! Sorry!’ Ik hoor aan de lach in zijn stem dat hij er niets van meent. ‘Ik wou jullie alleen laten schrikken.’

‘Nou, dat is dan gelukt, sukkel. Gaat-ie, Sam?’ Karlijn steekt haar hand naar me uit.

De adrenaline ebt weg als ik weer overeind sta.

Karlijn kijkt overdreven treurig als ze ziet dat mijn jurk onder het zwarte zand zit. 'Ik hoop maar dat er nog iemand met je wil trouwen.'

Karlijn wil Mert een mep geven, maar hij weet net op tijd weg te duiken. 'Wacht maar,' zegt ze. 'Slenderman heeft het speciaal voorzien op etterbakken zoals jij.'

Mert haalt pesterig zijn wenkbrauwen op. 'Slenderman... Nou én?'

Hij houdt zich expres even in, alsof hij in zijn hoofd alvast oefent hoe hij het zo angstaanjagend mogelijk kan zeggen. 'Terry Zuiderduin heeft het speciaal voorzien op meisjes zoals jullie.'

'Mert!' Ik schrik er zelf van hoe hard ik zijn naam zeg.

De mep van Karlijn die nu volgt, is wel raak.

'Waarom begin je daar nou weer over, man!'

Terry Zuiderduin is de schrik van Westerdam. Hij zit opgesloten in De Waard, het psychiatrisch centrum helemaal aan de andere kant van het Woud. Het is ook het psychiatrisch centrum waar mijn vader nu het laatste deel van zijn traject uitzit.

Vorig jaar heeft Terry op Clownsnacht een huis in de villawijk weten binnen te sluipen toen een meisje daar aan het oppassen was. Het verhaal gaat dat hij zich verkleedt als clown en het voorzien heeft op meisjes die alleen thuis zijn. Een meisje op de andere school in ons dorp – Yun Li heet ze – staat nog steeds onder politiebewaking. De laatste tijd gaan er steeds meer verhalen rond dat mensen een clown hebben gezien ergens in Westerdam. Ze beweren dat Terry Zuiderduin een meester is in het in en uit sluipen van De Waard. Anderen zijn er veel nuchterder over: masahysterie. Angst maakt dat je dingen ziet die er niet zijn.

Een eindje verderop horen we mensen opgewonden gillen en lachen. Het klinkt alsof het feestje al in volle gang is. De zenuwen in mijn buik laaien weer op, maar dit zijn zenuwen van het goede soort. 'Kom, laten we die kant opgaan.'

Met de fietsen aan de hand lopen we het laatste stuk verder. Zo goed als dat gaat, houden we het kronkelende bospad aan. Geen wonder dat er hier geregeld mensen verdwalen. Alles lijkt hier op elkaar.

'Kijk!' Opgewonden draait Karlijn zich naar me om. 'Daar! Daar is het!'

En dan zie ik het ook.

Tussen de smalle bomen door zie ik een open plek waar een groot, vervallen landhuis staat. Het ziet eruit alsof het elk moment in kan storten.

Mijn hart slaat een slag over.

Net als iedereen in ons dorp weet ik dat er een landhuis midden in het Woud van Westerdam staat. Ik ken de verhalen, ik ben er vaak genoeg voor gewaarschuwd door mijn oma.

En toch.

Over iets gehoord hebben of iets met eigen ogen zien, zijn twee totaal verschillende dingen.

Het huis heeft twee verdiepingen en is bijna helemaal bedekt met mos. De ramen beneden zijn dichtgetimmerd met houten planken. Op de bovenste verdieping zitten twee grote ramen met openslaande luiken.

Ik huiver.

In combinatie met de smalle zwarte voordeur lijkt het huis net op het gezicht van dat *Scream*-masker: donkere ogen en zo'n lange, uitgerekte mond.

Rond een vuurkorf staan mensen in een cirkel zichzelf

op te warmen. Ze houden elkaars handen vast, terwijl er een fles wordt doorgegeven. Blijkbaar is het een of ander drankspelletje waarbij je niet mag praten, want niemand zegt een woord.

Het enige wat we horen is vreemde, klassieke muziek die vanuit de grond lijkt te komen.

De opkomst is behoorlijk mager.

Meer dan twintig mensen kunnen het niet zijn.

Karlijn knijpt in mijn hand. 'Niet bang zijn, hoor,' fluistert ze.

Ik probeer de prop in mijn keel weg te slikken, maar het lukt niet helemaal. Waar is het feestgedruis van net gebleven? Dat klonk gezellig. Dit ziet eruit als een akelige scène uit *Ares*. 'Ik ben echt niet bang.'

Ze knijpt nog een keer, en nu harder. 'Niet liegen.'

Wanneer we naar de vuurkorf lopen, word ik met elke stap nerveuzer.

Er klopt iets niet, maar ik kan niet zo snel ontdekken wat.

Sommige mensen hebben echt werk van hun outfit gemaakt. Ik zie een jongen die zich als Chucky heeft verkleed en een meisje dat een diadeem met een nepbijl draagt, zodat het net lijkt alsof iemand haar schedel heeft ingeslagen. Er zijn twee meisjes die hetzelfde jurkje dragen en er is een jongen in een pak dat minstens drie maten te groot is.

En dan zie ik wat er niet klopt.

Er zijn kinderen bij.

Heel jonge kinderen van zo te zien maar zes of zeven jaar. En kinderen die iets ouder zijn, maar in elk geval jong genoeg om nog op de basisschool te zitten.

Ik voel teleurstelling.

Is dit het doodenge Halloweenfeest waar iedereen op school het altijd over heeft? Moet dit me nachtenlang uit mijn slaap houden?

‘We gaan,’ zeg ik. Het is eruit voordat ik het goed heb overwogen, maar iets zegt me dat ik hier weg wil.

‘Wat?’

‘Kijk dan, er zijn kleine kinderen bij!’ Ik demp mijn stem. ‘Dat is toch geen Halloweenfeest? In een kringetje staan en elkaar een fles ranja doorgeven?’ Top. Héél spannend.’

Mert kreunt. ‘Dit lijkt wel een feestje van de fokking scouting.’ Hij rolt met zijn ogen. ‘Weg hier. Voordat we elkaar nog spookverhalen moeten gaan vertellen.’

‘Wacht nou even!’ Karlijn verspert ons de weg. ‘Wat maakt het nou uit!’

Ik kijk nog een keer goed naar de mensen rond de vuurkorf. Er zitten een stuk of vijf leeftijdsgenoten bij, maar ik herken niemand. Er is geen enkele klasgenoot komen opdagen.

‘Wat willen jullie dan doen? Naar huis?’ Karlijn kijkt van mij naar Mert. ‘We zijn hier nu toch. Boeien dat er kinderen bij zijn. Juist lachen. Gaan we hén bang maken.’

We kijken naar de mensen in de kring die nog steeds zwijgend een fles doorgeven. Als we nu gaan, hebben ze ons niet eens opgemerkt.

‘Vreemdelingen!’

Een jongen die met zijn rug naar ons toe staat, draait zich om. Hij heeft een Frankenstein-masker op waardoor hij een enorm groot voorhoofd lijkt te hebben. De jongen maakt zich los van de kring en knipt verrassend hard in zijn vingers.

Opeens draaien alle hoofden onze kant op.

‘Welkom,’ zegt de jongen. Jongetjé. Hij schuift het Fran-

kenstein-masker omhoog, zodat we zijn gezicht zien. Ik vind het lastig om in te schatten, maar ik denk dat hij nog geen zeven jaar is. ‘Hebben jullie de locatie makkelijk weten te vinden?’

Hebben jullie de locatie makkelijk weten te vinden? Welk kind praat er nu zo? Ik voel een onbestemd gevoel in mijn buik. Het klinkt alsof ze op ons hebben gewacht.

‘Supermakkelijk,’ zegt Karlijn en ze trekt me aan mijn arm mee. Ze knikt naar de kring met mensen. De meesten hebben elkaars handen nog steeds vast.

‘Wat zijn jullie aan het doen?’

‘We vertellen elkaar spookverhalen,’ zegt het jongetje. Zijn blik verschuift naar Mert. ‘En vergeef me als het niet zo is, maar ik dénk dat jullie nog wel een stel enge verhalen voor ons hebben.’

Weer dat onbestemde gevoel. Het lijkt wel alsof hij ons net heeft horen praten.

‘Reken maar.’ Mert begint te lachen.

Dikke kans dat hij het verhaal van Terry Zuiderduin weer gaat vertellen. Zijn neef Tarik was vorig jaar als politieagent ter plaatse op Clownsnacht, maar Mert vertelt het verhaal altijd alsof hij er zélf bij was die avond.

‘Geweldig. Neem plaats in onze kring. Wil...’ Het Frankenstein-jongetje richt zijn blik op mij. ‘...jij beginnen?’

Hij heeft wel echt werk gemaakt van zijn outfit. Zelfs de contactlenzen heeft hij niet geschuwd: zijn ogen zijn pikzwart, alsof ik recht door zijn schedel de nacht in kijk. Ik huiver als hij me net een tel te lang aankijkt.

Dan schud ik de rilling van me af.

Denkt zo’n jongetje nu echt mij bang te kunnen maken?

‘Kennen jullie de legende van Bloody Mary?’ zeg ik.

Iedereen in de kring kijkt me zwijgend aan. Ik ga expres

wat zachter praten. ‘Het schijnt dat wanneer je om twaalf uur ’s nachts drie keer in de spiegel haar naam noemt, haar geest uit de spiegel verschijnt. Wanneer je haar eenmaal hebt opgeroepen, laat ze je nooit meer met rust.’

Ik laat mijn blik door de kring gaan en wanneer ik het Frankenstein-jongetje aankijk, stap ik onverwacht snel naar voren en doe ik net alsof ik hem ga aanvallen. ‘Wraaaaaah!’

Het jongetje blijft onaangedaan naar me kijken. ‘Zeg haar naam drie keer in de spiegel en haar geest verschijnt,’ zegt hij goedkeurend. ‘Een echte horrorklassieker.’ Verbeeld ik het me of kijkt hij me nu expres weer zo lang aan? ‘Net als de Candyman.’

Het voelt alsof mijn keel wordt afgeklemd, zo hard, dat ik geen lucht meer krijg.

Op YouTube heb ik de trailer gezien. Het begon ermee dat vijf meiden in de spiegel Candyman oproepen. Daarna barstte de ellende zo snel los, dat ik niet wist hoe snel ik de trailer moest afzetten. Maar ik weet dat het jongetje dat niet bedoelt. In Westerdam heeft Candyman een heel andere betekenis.

Naast me zucht Karlijn overdreven. ‘Niet wéér dat verhaal over “de man die Halloween verpeste”.’

Ze maakt aanhalingstekens in de lucht.

‘De Candyman is het meest slappe verhaal óóit. Een man die kinderen probeert te vermoorden met giftige snoepjes? Iedereen weet dat dat verhaal verzonnen is zodat we als kind niet te veel suiker naar binnen stouwden.’

‘O ja?’ Een tenger gebouwde, lijkleke jongen met een piepstem onderbreekt Karlijn.

‘Ik weet anders niet beter dan dat er écht iemand jaren geleden zijn bloedeigen kind heeft proberen te vergifigen met snoep op de avond van Halloween.’

De jongen begint overdreven met zijn lichaam te schokken, terwijl hij spastisch zijn tong uit zijn mond laat hangen en doet alsof hij stikt. Een paar kinderen beginnen te lachen.

‘Een paar minuten later en dat kind was hartstikke dood geweest.’

Karlijn rolt opnieuw met haar ogen. ‘Het zal wel. Een vader die zijn eigen kind probeert te vergiftigen, geloof je het zelf?’

Ze slaat haar arm om mij heen. ‘Jullie moeten echt met wat beters komen, willen jullie ons bang maken, nietwaar Sammy?’

Praten lukt niet meer, dus knik ik.

Mijn hartslag bonkt zo luid dat ik niet snap dat niemand het kan horen.

Ik weet dat de Candyman geen legende is.

Want de Candyman, dat is mijn vader.